

i alt Fald meget vanskeligt ved at forstaa min Stilling i saa Henseende ved et samtidigt Arbejde i Landstinget og i Kommissionen med denne Sag. Men det skal jeg nu ikke opholde mig videre ved.

Derimod er der en anden Ting, jeg gerne vil henlede det høje Tings Opmærksomhed paa. Det er, at den Kommission, som nu sidder og arbejder paa hele Statsbanedriftens Ordning, er særlig Landstingets Barn. Det er Landstinget, der har taget Initiativet til denne Kommission, og jeg skal sige hvorfor. Den røde Traad i de Forhandlinger, der i 1897—98 førtes her i Tinget, før det blev vedtaget at nedsætte denne Kommission, var denne: Vi maa have Oplysning om Systemet, og vi maa om muligt have en Systemforandring, vi maa se at gøre, hvad der kan gøres, for at opnaa et bedre økonomisk Resultat. Det var ikke blot min Bevæggrund til at tiltræde denne Kommission, men det var ogsaa Flertallets Bevæggrund. Det kunne ærede Medlemmer læse sig til i den Betænkning, som den Gang blev afgivet, og det kunne ærede Medlemmer læse sig til ved at se tilbage paa de Forhandlinger, som da bleve førte her i Salen. Dette var, som sagt, den røde Traad i alt Landstingets Arbejde den Gang: Det er nødvendigt at faa en saadan Kommission nedsat for at faa de herhenhørende Spørgsmaal tilbørlig oplyste; forinden kunne vi ikke gaa videre. Der var en hel Del Andragender om Lønningsforhøjelser; dem kunne vi ikke inklade os paa, før vi fik disse Oplysninger; der var forskellige andre Forslag i forskellige Retninger, om Omorganisation saa paa dette saa paa hint Punkt. Alt blev i det væsentlige stillet i Berø af Hensyn til Nødvendigheden af denne Kommission, hvis Hovedopgave altsaa skulde være at forsøge paa at naa til en Omorganisation og naa til et bedre økonomisk Resultat af Statsbanedriften. Da nu altsaa denne Kommission, det har jeg Lov til at sige, særlig er Landstingets — Folketinget var ikke videre begejstret for den, men Folketinget bøjede sig, gav efter for Landstinget og gik ind paa denne Kommission — vil jeg haabe og tro, at Landstinget ikke vil gaa med til at lægge Hindringer i Vejen for eller vanskeliggøre denne Kommissions Arbejde, men at den faar Lov til at fortsætte sit Arbejde, og at Landstinget ikke vil tage nogle enkelte Dele af Kommissionens Arbejde bort fra den og behandle det selvstændigt. Det er dog en Maade, som jeg i alt Fald ikke har kendt Mage til nogen Sinde, og der kendes vist-

nok heller ikke i Rigsdagens Historie Eksempler paa, at Lovgivningsmagten, naar der sidder en Kommission og arbejder i en Sag, tager Dele af denne Sag ud af Kommissionens Haand og giver sig til at lovgive om det, før Kommissionen er færdig. Det er vistnok uhørt og ukendt.

Selve Forslaget, som foreligger, er jo kritiseret eller omtalt ret udførligt af begge de foregaaende ærede Talere; jeg finder ingen Anledning til at komme ind paa Forslagets Enkeltheder. Jeg skal kun sige, at efter min Formening har det væsentlige Mangler. Jeg er enig i, hvad der er sagt, at der, naar vi endelig skulle have Takstforhøjelse, særlig maa tages Sigte paa Forhøjelser for de længere Afstande; og jeg vil endogsaa holde paa, at Forhøjelsen for de længere Afstande skal være større, end den, der er omtalt i Ministerens Forslag; i Forhold til Forhøjelsen af Grundtaksten pr. Kilometer er Forhøjelsen for de længere Afstande for lille. — Og med Hensyn til Taksterne for Eksprestog vil jeg sige, at det, som den ærede foregaaende Taler har sagt, er i sin gode Orden, at vi indføre 2 Takster, ligesom de have i alle andre Lande rundt om: en Takst for almindelige Tog og en anden for Eksprestog, saa vi altsaa faa en Tillægstakst for Eksprestog. Men dette savnes i Ministerens Forslag. — Endvidere er der, som sagt — det har jeg allerede nævnt — ikke nogen forholdsvis Forhøjelse for længere Afstande. Jeg skal heller ikke opholde mig ved, at der er en hel Del Ting, som Ministeren tænker sig skal afgøres administrativt f. Eks. Fri-billetter osv. Det er ogsaa berørt af den sidste ærede Taler — jeg mener, at Kommissionen ogsaa bør tage dem under Overvejelse, og at det derefter bør ordnes ved Lov og ikke administrativt. Jeg skal for øvrigt, som sagt, ikke opholde mig videre ved Lovforslagets Enkeltheder, saa meget mindre som jeg vil haabe og tro, at Enden paa hele denne Historie bliver, at man bliver nødt til — og det er det eneste, der fornuftigvis kan være Tale om — at forlænge den nuværende Takstlov et Aar endnu.

Jeg skal med Hensyn til de Angreb, som fra forskellige Sider ere gjorte paa Kommissionen, for det første henholde mig til, hvad især den højtærede Formand for Kommissionen, det ærede 10de kongevalgte Medlem (H. N. Hansen) i Dag har sagt her i Salen, hvad han har gjort gældende i saa Henseende, er ogsaa min Betragtning. Men i øvrigt skal jeg tilføje, at naar Kommissionen ikke endnu er færdig med sit